

לאן שבאים - נכנסים לאדמה" אמר המגיד. מה שיותר עמוק, יותר טוב. יש להק מיגיס...

שיותר עמוק - יותר טוב. יש להם מיגיס מכל המינים. הרי, לאט לאט, אתה גומר את כל הבקבוק. שמעת? יענקלה סיפר שהוא שמע ממישהו ששמע רדיו כי הודיעו שהצנחנים כבר ירדו 150 ק"מ מאחורי קווי האויב. לא מקנא בהם. טוב. תחזרו לפלוגות. מי שיש לו עוד עבודה שיגמור אותה. מי שהכל בסדר אצלו, יכול לחזור הנה. עושים קפה. ויש לי עוד בקבוק אחד.

ההרוג הראשון

ה היה אמש וחלילה. ומשעה שש הבוקר היינו מוכנים לתזווה. ב-09:39 התחלנו לנוע. ב-10 ועשר דקות חוצים את הגבול. הטור הארוך של שירת הגדוד מתמשך על דרך העפר. מימין מתנשאים הצוקים הגבוהים של משלטי אצבחה. בפרומי הגבעות נראות דמויות קטנטנות.

תגיד, איזו יחידה שם למעלה?
 "חיל הרגלים, לקחו את זה בלילה. לא התגודות. האויב ברח."
 אנחנו מוסיפים לדהור ולהעלות אבק. בצד הדרך חונה שיירה של חיל רגלים ותותחנים. קומנדקר א ד מפוצץ מלמטה. חיל נשען על כנף המכונית וסועד מתוך קוססת שימורים.
 "זה ממוקש?"
 הוא מנענע ראשו לחיוב.
 "היו נפגעים?"
 מגוד ראש המסמל שלילה.
 "איך התיאבון?"
 הוא מחייך.

חיל הרגלים והתותחנים נשארים מאחור. אולי זאת הסוללה שצריכה להצטרף אלינו? "עלה פה על המשטח מימין וקח בספיד קדימה," אני אומר לנהג, "אני רוצה לשאול את המגיד."

עולים על המשטח ומרביצים ספיד. גיפ זה גיפ, ואם הנהג הוא נהג או אין בעיות. משמאל, בתוך השיירה צופר פתאום קומנדקר אחד עד לב השמים. זה יענקלה, רביסמל הגדוד. מה הוא עושה רעש כזה, לעזאזל. הצפירות גוברות, הוא צועק לעברנו. מנספך בידיו.

"סע לאט, נשמע מה הוא רוצה."
 "מוקשים," הוא צועק, "מוקשי יי יי יי יי !!! רד משם!"
 אנו עושים תפנית חדה ומשתלבים מחדש בשיירה. אף אחד אינו סוצה סיו. זהו זה. אני מחליט, מרגע זה ועד סוף המלחמה הזאת אני לא עושה אף צעד אחד של פזיזות. מה שצריך - צריך, אבל חוץ מזה אפילו לא פסיק אחד נוסף על מה ששיך באופן ישיד לתפקיד.

הטור נעצר. לפנינו משלטי קוציימה, מיתחם חפור ומגודר. בין המשלטים רוחש חיל הרגלים כבן נמלים. יחידה מתארגנת, יחידה מתפקדת, אחת עולה למשלט, אחרת יורדת ממנו. פה אוכלים, שם מחלקים משהו, וליד הגדר חבלנים בודקים שסח ומחטטים באדמה בדקרים.

"איך הלך לכם?"
 "לא רע, לא רע."
 "מתי לקחתם את המשלטים?"
 "הבוקר בארבעה."
 "איך היה?"
 "ירינו קצת וכשהתחלנו להסתער עליהם - ברחו."
 "אבידות היו?"

"נמאס לך לישון?"
 "לא. אבל באחת בין כה וכה אני צריך לקום."
 "שמירה?"
 "לא, יש לי ישיבה וסיוור."
 "מה, אתה קצין?"
 "כן."

הם נדהמו. ואנחנו מדברים אתך כמו עם חבר. אצלנו אפילו עם סמל קשה לדבר סתם ככה.

אמרתי להם כי בתקופת הטירונות אולי חייבים להיות הדברים כפי שהנם, אבל אחר כך, בגדוד, זה יהיה יותר טוב, ובמילואים בכלל מותרים על הגינונים המיותרים.
 "מילא," אמר אחד מהם, "יש לי בסך הכל רק עוד עשרים-ושמונה חודשים."
 כאשר נסתיים הסיוור עלה השחר. חלף הלילה הראשון ללא שינה.

חדר האוכל לקצינים, במחנה אנשי צבא הקבע, המה ככורת בעונת הרדיה. סוף סוף נתפנה שולחן אחד העומד נבדל ליד הכניסה. התישבת. מיד בא המגיש. "שירות נהדר" - הרהרתי.

"אתה יושב על הכסא של מסקד החטיבה."
 "טוב, או מה?"
 "אסור לשבת עליו."
 "הוא עוד לא אכל?"
 "הוא כבר אכל, אבל זה לא משנה. על הכסא שלו אסור לשבת. ככה זה. זאת פקודה."
 יענקלה אומר: "בוא נוז, על הכסא של האפיסיוור היית יושב?"

אנחנו זזים הלילה

זם ששי: שעתים של שינה ביום, שעתים שינה בלילה; סיוורם ישיבות, התרוצצויות, נסיעות. שבת: נסיעה מבוקר עד ערב, לילה ללא שינה. יום ראשון: סיוור, תזווה, כניסה לשטח המדברי; רואים מרחב שומם, שומעים נהם טנקים, לועסים אבק תפל. בלילה חשים את הצניחה עד לקצות האצבעות ובנחיריים עולה ריח המלחמה. יום שני אחר הצהריים: הפעולה תתחיל הלילה. אנחנו נוזו מחר בבוקר.

הכנות אחרונות.
 קיבלת רימונים?
 - תן עוד, אם יש לך.
 - הרי, אצלי חסרה מפה 119/23.
 - ניסית את המקלע? או לך דפוק כמה צרורות פה בואדי, אבל הסתכל קודם אם אף אחד לא מחרבך שם.

- צבא זה צבא אני אומר לך; הייתי באפסנאות וביקשתי מעילים, אז הוא אומר לי שלפי סקודות מס"כל מתחיל החורף רק בעוד חודש וחצי. בלילה התעוררתי מרוב קור, לא יכולתי להרדם שוב, התחלתי לפהק וחצי שעה לא הצלחתי לסגור את הפה - ככה נקשו לי השניים, בחיי.

- שימו לב הנה: המעבר הזה צר מאד. מצפון יש מצוק וגם המדרון הדרומי הוא סלעי. אפשרויות החסימה מצוינות. אם האויב מחזיק את המיצר נצטרך לעקוף מכאן, ופה הדרך גרועה מאד. ואם הוא לא מחזיק אותו - אז הוא סתם אידיוט.

- מה המטרה הסופית? טוב, אני חוזר עוד פעם; תפיסת כל מדבר סיני עד תעלת סואץ. עוד שאלות? לא, גם אני לא יודע כמה זמן נסתובב במדבר הזה. אצל משה רבנו זה לקח ארבעים שנה. אבל לא היו לו מצטנים. מפות ותצלומי אחר. סתם ככה ללכת לפי האבק - אפילו אני הייתי מתבלבל. טוב, אני מקרה שאותנו ישררו יותר מוקדם.
 - אני מדגיש לכם עוד פעם: הסואה והתחפרות. לאן שבאים - להיכנס לאדמה. מה